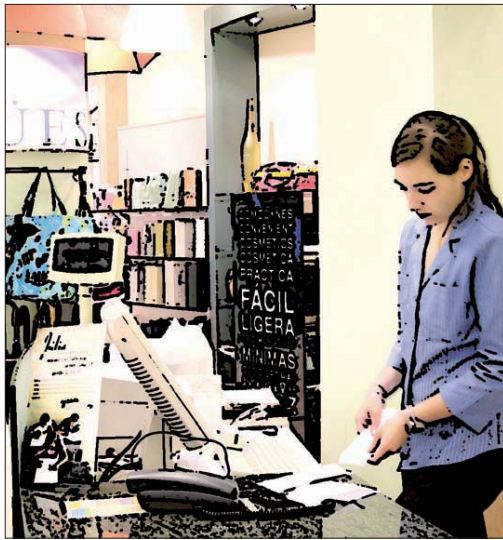

EDITORIAL

Cap a la igualtat de gènere

Avui se celebra el Dia internacional de la dona treballadora. Un cop més les associacions han reiterat la necessitat que hi hagi una veritable igualtat entre homes i dones, una igualtat que es reflecteixi en els sous, en la coresponsabilitat a les llars i en el fet que les dones tinguin les mateixes oportunitats que els homes a l'hora d'optar als llocs importants, tant a les empreses com a les administracions. Un altre dels eixos de les reivindicacions de les entitats és que hi hagi mesures que permetin a les dones treballadores, a Andorra un percentatge molt important, poder conciliar la vida laboral i la familiar. Encara hi ha molt de camí per recórrer i és evident que cal que l'administració central tiri endavant mesures i polítiques que afavoreixin aquesta igualtat entre homes i dones. Hi ha algunes veus que han posat sobre la taula la necessitat de crear un departament per a la igualtat dins l'executiu. Caldria que es tingués en compte des del Govern aquesta proposta, o si més no que es valorés les demandes que fan les associacions per poder anar endegant les polítiques necessàries per a la paritat. Una altra de les peticions de les entitats és que es faci una tasca de conscienciació. És evident que els resultats no seran immediats, però cal que des del Govern s'impulsi les mesures necessàries per anar aconseguint fites de mica en mica.

IDES DE SHERWOOD

JORDI SERRET I ESTOPÀ

Bàlsam homèric

Fa tres anys que em vaig treure el carnet de conduir. En el seu moment, en complir els 18 vaig apuntar-me a l'autoescola, però ho vaig deixar per tedi, el qual responia en certa forma al fet que més que una convicció personal el que em movia era una de les tantes convencions socials; això és, compleixes 18, t'has de treure la llicència de conducció per trons. En aquella època vaig tindre una mica d'interès per les motos (inevitable, diria jo, perquè tots els meus amics en tenien menys jo), però era insignificant si el comparava amb el meu amor pels còmics i el cinema. No frisava per la velocitat ni els neumàtics, sinó per Spiderman, Spielberg o la terra d'Oz i les seves rajoles grogues. Com ja apuntaven vells relats de ciència-ficció, és cert que existeix una civilització dels vianants i una civilització dels conductors. Aquesta última, per exemple, es veu perfectament retratada a *Taxi Driver*, de Martin Scorsese, on el cotxe és una metàfora de l'aïllament i la comunicació urbana, que acaba actuant com un catalitzador perfecte per acabar de treure de polleguera el personatge interpretat per De Niro, a mode de taüt metàl·lic que llisca per l'Hades d'asfalt. Ara que habito als dos costats del mirall, he de dir que, exceptuant honroses excepcions, la civilització dels conductors es caracteritza per una presència anecdòtica de l'educació i la transgència, factors molt més reconeixibles (no sempre) en la civilització dels vianants, més abocada a cadències harmòniques.

Això ens endinsa en una de les múltiples cartades que busquem les persones per justificar comportaments reprovable, el vell tòpic que la gent es transforma al volant igual que el poder polític suposadament corromp les persones. Un servidor no creu en aquests demiürgs, malgrat que la circumstància, com deia Ortega, acompanyi indissolublement l'home. Si que és cert, no podem deslligar l'home de la seva circumstància, però l'extinció fulminant de l'honradesa, l'aniquilació de la vocació de servei públic o la falta d'interès per transformar la societat no s'agenollen amb tanta facilitat pel fet d'exercir el poder, en el cas polític. El corrupte, el lladre, el prevaricador, el fill de puta en definitiva, ja ho era molt abans d'exercir-lo, no és que la sobreabundància o la impunitat li acabi podrint l'ànima. En realitat mai va haver-hi adob perquè hi pogués créixer res profitós. Tres quarts del mateix amb els conductors que no cedeixen el pas, no respecten les aturades obligatòries, no faciliten les incorporacions, toquen la botzina com eixelebrats a la mínima oportunitat o assassinen centenars d'innoents amb les seves imprudències. Segur que en altres àmbits de la seva vida també hi trobarem episodis –explícits o subtils– de mala educació, intolerància o insolidaritat. Si mai em torno un pallús sense cervell (cosa gens descartable en els marges de la probabilitat) agafant un volant entre les mans, no penso agagar-me darrere de la

influència perniciosa de les quatre rodes, hauré d'assumir que ja era un babau abans d'entrar en el cotxe i que aquest tan sols ha facilitat que fos més evident.

El cotxe no tan sols és una de les màximes expressions capitalistes d'autonomia (als Estats Units fa molts anys que el vianant és una espècie extingida); s'ha convertit en un dels símptomes més recurrents en l'epidemiologia publicitària, i els creatius que la inoculen són sense cap mena de dubte els hereus de la retòrica aristotèlica en la seva missió de dirigir l'emotivitat i influenciar en el valor de les idees sostingudes. És interessant admirar l'enginy i la creativitat de moltes de les seves propostes, com ho és adonar-se de la puerilitat del seu discurs. El transport públic, sense anar més lluny, pot suplir –amb tot el reguitzell corresponent d'incomoditats i supeditacions– el seu paper. Amb tot això ens veiem immersos en un context mediambiental crític, que demana un sacrifici que la població és incapaç d'assumir en els termes dràstics requerits, una prova més que sabem amb exactitud el cost dels desitjos però en desconeixem el valor.

Jo ho admeto impudicament: no necessito el cotxe per a res, la conducció ha suposat una ampliació hedonista de la meua col·lecció d'oasis i procuro fer-ne un ús assenyat. No el necessito per carregar-lo de bosses, no el necessito per anar a la feina. Em semblaria una frivolitat justificar la seva tinença com un pilar fonamental on assentar les exigències de la meua quotidianitat. A Amsterdam vaig veure famílies de cinc integrants fent operacions logístiques amb bicicletes, el que aquí fan andròmines amb voluminosos tot terrenys.

Però la qüestió és que m'agrada conduir, és càrtic fer-ho de nit per una carretera solitària com un pelegrí retallat en l'obscuritat, condemnant el passat a viure en els marges del retrovisor i apropant-se a un futur difuminat per les llums esbiaixades, sota l'atenta mirada d'estels que en temps llunyans guiaven vells mariners cercant la seva llar. És un bàlsam homèric irresistible assumir la indigència d'Ulisses on un revolt i un horitzó que mai acabes d'assolir t'apropa a Ítaca. No ens trobem ni molt menys davant d'una qüestió menor, perquè atribuir a un tros de ferralla qualitats homèriques, enfrontar-se a Polifem o resistir els embats del colèric Posidó, devaluar la realitat en una transfiguració fantàstica suposa alleugerir les càrregues que arrosseguem, desdramatitza el feixuc farcell de problemes que ens punxen els pensaments. Necessitem la superfície per agafar oxigen. Amb la seva absència, les profunditats transcendents esdevindrien un parany llòbrec i sever on no distingiríem amb claredat les siluetes dels cossos espectrals que es mouen per sobre dels nostres caps.

ENQUESTA DE LA SETMANA

¿Considera correctes els resultats obtinguts a Vancouver?

Envia un SMS al 789 amb la teva resposta

ENQ SI o bé ENQ NO

Cada dimarts el resultat de l'enquesta es publicarà en aquest espai i entre els participants se sortejará una estació científica Oregon.

Gentiles de
L'OBJECTIU
C/ Bra. Riberaigua, 4
ANDORRA LA VELLA
Tel.: (376) 823 750

El diari no es responsabilitza de les opinions expressades pels col·laboradors de la secció de *Tribuna*. L'opinió del BONDIA es reflecteix en el seu editorial. Perquè les vostres cartes al director o les vostres opinions puguin ser publicades, cal que ens faciliteu les vostres dades: nom i cognoms, passaport, telèfon i parròquia de residència.

DIRECTORI

LA VEU DEL POBLE S. A. **PRESIDENT** Carles Naudi d'Areny-Plandolit **SECRETARI** Ferran Naudi d'Areny-Plandolit **GERENT** Thomas Kampfraat
BONDIA DIRECTOR Marc Segalés **CAP DE REDACCIÓ** Marta Fernández **REDACCIÓ** Marià Miró, Joan Josep Blasco, Sergi Moral, Anna Burgstaller **CORRECCIÓ** M. Àngels Sala **MAQUETACIÓ** Lidia Jo, Cecília Cogliati **FOTOGRAFIA** Tatiana Masia, Iñaki Rubio, Eduard Losilla, Mireia Losilla **COMERCIAL I ADMINISTRACIÓ** Isabel Diaz, Juliana Moraes, Ricard Vallès, Joan Nogueira **DISTRIBUCIÓ** Premsa distribució **TRANSPORT** Distribució
Carrer Maria Pla, 28, 1a planta. Andorra la Vella. Telèfon: 808 888 Fax: 828 888 Adreça electrònica: bondia@bondia.ad Web: www.bondia.ad